ชุด ทอฝัน 13

'ซารินา' แปล

by Carry Craven

สาวชาวไร่กับคุณชายไฮโซ

A Rose Like No Other

1

"นี่คุณหัวใจวายหรือว่าแค่นอนพักเฉย ๆ ล่ะ"

โรสได้ยินเสียงรถที่แล่นเข้ามาในไร่ แต่เธอก็แค่เผยอเปลือกตาขึ้นมองเพียงนิดเดียวหลังจากเห็นว่ามันเป็นรถที่เธอไม่คุ้นตา เพราะนั่นย่อมแปลได้ว่าถ้าคนขับไม่หลงทางก็อาจจะเป็นเซลส์แมนมาเร่ขายของตามบ้าน ซึ่งเธอไม่สนใจสักนิดว่าเขาจะเป็นใคร เพราะเธอกำลังนอนอย่างสุขารมณ์บนกองฟางหน้าโรงรีดนมวัว

แต่กระนั้น หญิงสาวก็ยังมีแก่ใจจะตอบโต้ "ก็แล้วคุณคิดว่าเป็นอย่างไหนล่ะ"

"บอกตามตรงว่า–ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกัน!"

น้ำเสียงชายหนุ่มฟังฉงนฉงายอยู่ในที

โรสจึงฝืนเปิดเปลือกตาขึ้นข้างหนึ่ง...เป็นครั้งที่สอง...พอให้แลเห็นชายแปลกหน้าได้ถนัดขึ้นอีกหน่อย

เขาน่าจะมีอายุใกล้สี่สิบ ตัวสูงไม่ใช่ย่อย ผมดำดกสลวย คิ้วสีน้ำตาลเข้มกำลังขมวดอยู่เหนือดวงตาคมกริบสีเทา จมูกโด๊ง–โด่ง และปากได้รูปสวยกำลังเม้มแน่น

แถมยังอกกว้างสามศอกอีกต่างหาก!

"งั้นตัดสินใจได้เมื่อไหร่ค่อยบอกก็แล้วกัน" โรสถอนใจอย่างระอาก่อนจะหลับตาลงอีกครั้ง

"อืมม์" เขาทำเสียงเหมือนครุ่นคิด "อันที่จริงผมก็ไม่เคยเห็นคนที่หัวใจวายมาก่อน แต่เชื่อว่าเขาน่าจะแสดงอาการเจ็บปวดมากกว่านี้ แต่มองอีกแง่หนึ่ง ผมก็ยังไม่เคยพบใครที่จะออกมานอนเล่นบนกองฟางขณะที่อุณหภูมิใกล้จะถึงจุดเยือกแข็งเลย และมันยังไม่สะดวกสบายอีกต่างหาก!"

โรสยักไหล่อย่างไม่แคร์ "ที่ไหน ๆ ก็น่านอนทั้งนั้นแหละ ถ้าคุณต้องถ่างตามาตลอดคืน"

"อ้อ" ชายหนุ่มพึมพำอย่างเข้าใจ

หญิงสาวจึงลืมตาขึ้นมากพอที่จะใช้มันถลึงใส่เขา "กับสัตวแพทย์น่ะ" เธอออกตัวก่อนจะหลับต่อ

"เข้าใจละ"

โรสครางอย่างรำคาญก่อนจะฝืนลุกขึ้นนั่ง แม้ร่างกายจะปวดเมื่อยไปทุกส่วน เธอยกมือขยี้ตาไล่ความง่วงก่อนจะตีหน้าบูดกับผู้มาเยือน

ครั้นเพ่งพิศอย่างตั้งใจ เธอก็พบว่า นอกจากหน้าตาจะหล่อเหลาแล้ว เขายังเป็นคนท่าทางหยิ่งไม่ใช่ย่อย และเป็นผู้ชายประเภทที่เธอไม่อยากจะตอแยด้วยหลังจากต้องอดนอนมาทั้งคืน!

"มีอะไรให้ช่วยรึเปล่าล่ะ" เธอกัดฟันถาม

"มันขึ้นอยู่กับว่า..."

"กับอะไร" เธอถอนใจอย่างเหนื่อยหน่ายเพราะไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะมาวิสาสะกับนักทัศนาจรที่หลงทางหรือเซลส์แมนจอมตื๊อ

ชายหนุ่มเป็นฝ่ายยักไหล่บ้าง "...คุณมีนามสกุลว่า 'วินด์ฟลาวเวอร์' รึเปล่า"

ไอ้แบบนี้ไม่ใช่นักทัศนาจรเด็ดขาด! งั้นก็คงจะเป็นเซลส์แมนแหง ๆ

"อาจจะ" เธอฝืนพยุงร่างยืนขึ้น แต่แล้วกลับพบว่าหนุ่มแปลกหน้าสูงกว่าเธอตั้งเจ็ดแปดนิ้ว ทั้งที่เธอก็ตักเข้าไปตั้งห้าฟุตแปด!

หมอนั่นมองเธออย่างพินิจพิจารณาบ้าง บัดนี้ดวงตาสีเทาของเขาแฝงแววขบขัน

แต่เธอก็ไม่แปลกใจหรอก โรสนึกในใจ เพราะเธอรู้ว่าสารรูปตนเองมีสภาพไม่ต่างไปจากหุ่นไล่กา

รองเท้าบู๊ตของเธอเปรอะโคลน กางเกงยีนส์ก็มีคราบโคลนจับเช่นกัน และเสื้อก็เป็นตัวเดียวกับที่สวมเมื่อวานซ้ำร้ายยังไม่มีเวลาจะอาบน้ำหรือนอนหลับแม้แต่งีบเดียว และเธอก็เชื่อว่าใบหน้าเธออาจจะเลอะโคลนจนมอมแมมเช่นกัน หมวกปีกกว้างหรุบลงมาปิดหน้าปิดตาเพื่อกันลมหนาวอันเย็นยะเยือก และเพื่อป้องกันไม่ให้ผมยาวสลวยต้องเผชิญกับชะตากรรมแบบเดียวกับส่วนอื่น ๆ บนร่างกาย

ใช่แล้ว สารรูปเธอคงน่าขันพิลึก ทว่าความอ่อนเพลียทำให้เธอไม่มีแรงจะหัวเราะหรอก...ไม่ว่าจะหัวเราะเยาะตนเองหรือใครก็ตาม

"รู้สึกว่าคุณจะไม่ค่อยแน่ใจเลยนะ" ชายหนุ่มแหย่

"ก็ไม่น่ะสิ" เธอยักไหล่พลางถอนใจดังเฮือก "เอางี้ ฉันไม่สนสักนิดว่าคุณจะเอาอะไรมาขาย ถึงยังไงฉันก็ไม่ซื้ออยู่วันยังค่ำ แต่ถ้าคุณแวะมาใหม่พรุ่งนี้ ฉันก็อาจจะยินดีรับฟัง–"

"ขาย?" เขาทวนคำพลางขมวดคิ้ว "แต่ผมไม่ใช่–เอางี้มั้ย" เขาเอ่ยขึ้นขณะที่โรสหาวหวอด "เราเข้าไปในบ้านกันก่อน" เขาคว้าแขนเธออย่างถือวิสาสะ "ผมจะชงกาแฟแก่ ๆ ให้คุณดื่มสักถ้วย" เขาเหลือบมองหน้าหญิงสาว ก็เห็นแต่ดวงตากลมโตสีเขียวตัดกับใบหน้าขาวผ่อง "หลังจากนั้นเราค่อยมาทำความรู้จักกันก็ได้"

โรสไม่แน่ใจว่าอยากจะรู้จักกับหนุ่มแปลกหน้าหรือไม่ แต่การที่เขาบอกว่าจะชงกาแฟให้เธอก็เป็นเรื่องที่เย้ายวนมากพอ จนกระทั่งเธออนุญาตให้เขาบุกเข้าไปถึงในครัว

เขาอาจจะชงกาแฟอร่อยก็ได้ เพราะหน้าตาท่าทางเขาบอกว่าคงจะทำอะไร ๆ เก่งไปหมดทุกอย่าง!

ยิ่งไปกว่านั้น เขายังไม่ส่อเค้าว่าจะเป็นเสือผู้หญิงหรือพวกเจ้าชู้ยักษ์ ว่าไปแล้วเธอว่าเขาน่าจะเป็นฝ่ายที่ถูกผู้หญิงไล่ปล้ำมากกว่า!

"ก็ได้!"

พูดจบเธอก็เดินนำเข้าไปในครัว จากนั้นก็นั่งลงบนเก้าอี้แล้วปล่อยให้ชายหนุ่มบรรเลงไปตามสะดวก

พระเจ้า กลิ่นกาแฟที่เขาชงช่างหอมหวนยวนใจเหลือเกิน! เธอยอมรับกับตนเองหลังจากครู่ใหญ่ผ่านไปและกาแฟกำลังเดือดพล่านอยู่ในหม้อต้ม ถ้าได้ซดสักถ้วยสองถ้วยก็อาจจะช่วยให้เธอถ่างตาได้นานพอจนกระทั่งทำงานบ้านในช่วงเช้าเสร็จ

ถึงแม้เมื่อคืนจะยาวนานแสนทรมาน แต่ก็นับได้ว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างดี และมันก็ทำให้เธอต้องสิ้นเรี่ยวแรงจนเผลอม่อยหลับไปอย่างที่หนุ่มนายนี้ตั้งข้อสังเกตว่าเธอไม่น่าจะหลับลงได้เลย ในเมื่อบนกองฟางไม่ได้อุ่นสบายแม้แต่น้อย

"นี่ครับ" เขาวางถ้วยซึ่งบรรจุกาแฟแก่งั่กลงตรงหน้าหญิงสาวก่อนจะนั่งลงตรงข้ามกับเธอ แปลกชะมัดที่เขาช่างทำตัวได้กลมกลืนกับห้องครัวที่ไม่เป็นระเบียบของเธอได้ดีเหลือเกิน

"ผมเติมน้ำตาลลงไปสองก้อน เพราะรู้สึกว่าคุณควรจะได้รับพลังงานเพิ่มเข้าไปบ้าง"

ตามปกติโรสจะดื่มกาแฟดำไม่ใส่น้ำตาล แต่เธอก็ยอมรับว่าหนุ่มแปลกหน้าพูดถูกขณะยกกาแฟขึ้นจิบ พริบตาเดียวให้หลังคาเฟอีนเข้มข้นกับน้ำตาลก็เข้าไปวิ่งพล่านอยู่ในกระแสเลือดของเธอ

"ผมตัดสินใจแล้ว" เขากล่าวเสียงนุ่ม

"ว่าไงนะ"

โรสนิ่วหน้าน้อย ๆ พลางจ้องมองเขา นึกว่าคาเฟอีนกับน้ำตาลจะใช้ได้ผลแล้วเชียว แต่ไม่ยักใช่ เพราะสมองเธอยังมึนตื้อและไม่รู้ว่าเขาพูดเรื่องอะไร

"ผมว่าเมื่อตะกี้น่ะคุณนอนหลับต่างหาก"

หญิงสาวตีหน้าเบ้ "อ้าว! ก็ฉันบอกคุณเองไม่ใช่หรือ"

เขาพยักหน้า "ใช่ เพราะว่าคุณกับสัตวแพทย์ไม่ได้นอนกันทั้งคืน"

โอ้โฮเฮะ! เวลาเขาใช้น้ำเสียงแบบนั้นมันฟัง...น่าเกลียดชะมัด! "นอกจากนี้ก็ยังมีแม่แกะที่คลอดยากอีกตัวหนึ่ง" เธออธิบายเสียงเรียบ ถึงแม้มันจะไม่ใช่กงการอะไรของเขา แต่นั่นแหละนะ เผื่อไว้ก่อนดีกว่า...

สัตวแพทย์ที่ว่า–หรือจอห์น พ็อตเตอร์–ก็ปาเข้าไปห้าสิบกว่าแล้ว แถมยังแต่งงานมาร่วมสามสิบปีและมีลูกวัยรุ่นถึงสามคน คงจะไม่งามแน่ถ้ามีเสียงซุบซิบในทางไม่ดีเกิดขึ้นในหมู่เพื่อนบ้าน และมันจะทำให้เธอต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงโดยใช่เหตุ!

"แต่สรุปว่าแม่แกะกับลูกแฝดของมันมีสุขภาพแข็งแรงดี" เธอรีบพูดต่อเมื่อเขาเลิกคิ้วมองอย่างฉงน "คืองี้ ฉันขอบคุณมากที่คุณอุตส่าห์มาชงกาแฟให้กิน แต่ฉันยังไม่พร้อมที่จะ–"

"พระช่วย!" อยู่ ๆ ชายหนุ่มก็ร้องอุทานอย่างตกใจ

"อะไรเหรอ..." โรสชะงักมือที่กำลังจะถอดหมวกออก

แม้กระนั้นกลุ่มผมดกดำก็ยังหลุดลงมาเคลียไหล่และแผ่นหลัง

ชายหนุ่มกะพริบตาปริบ ๆ อย่างงงงวยสุด ๆ จากนั้นก็ขมวดคิ้ว

"คุณ–เอ่อ–ผม–คือว่า เมื่อกี้คุณมีหน้าตาคล้ายกับคนที่ผมรู้จักมาก" เขาสลัดศีรษะราวกับต้องการให้สมองโล่ง "ถามจริง คุณเป็นใครแน่" เขาถามเสียงนุ่ม

โรสจ้องเขาตาเขียว "ฉันว่าฉันควรจะเป็นคนตั้งคำถามนี้กับคุณมากกว่า ว่ามั้ย อีกอย่างหนึ่งฉันอยู่ที่นี่ อย่าลืม!" เธอเตือนเขาอย่างรำคาญเต็มทน

"ครับ ใช่" ปากเขาตอบไปอย่างนั้น แต่สายตายังจับจ้องดวงหน้าเธออย่างไม่ยอมกะพริบอยู่นั่นเอง

อยากรู้ชะมัดว่าเขาแลเห็นอะไรถึงได้ทำท่าพิลึกแบบนี้ โรสนึกในใจ เธอก็แค่มีดวงตาสีเขียวกับผมยาวดำขลับเท่านั้นเอง ไม่ใช่ของแปลกที่ตรงไหน และน้องสาวอีกสองคนก็มีหน้าตาพิมพ์เดียวกัน! ยิ่งไปกว่านั้นการที่เธอสวมเสื้อผ้าสกปรก และใบหน้าเปื้อนดินมอมแมมก็ไม่ใช่ภาพที่น่าเจริญตาเจริญใจแต่อย่างใด

ชายหนุ่มผู้นี้เป็นคนเจ้าสำอางและมีรสนิยมดี...ก็ดูเสื้อผ้าสั่งตัดแพงระยับของเขาซะบ้างสิ! แล้วเขาจะมามองสาวชาวไร่ที่ซอมซ่อทำไมกัน

"ไงล่ะ" เธอถามซ้ำเมื่อเขาจ้องเอา ๆ อย่างไม่เกรงใจ

"เอ่อ คือว่า..."

เขาขยับตัว คล้ายกับเพิ่งจะนึกได้ว่าเธอถามว่าอะไร

ทว่าเขากลับไม่ทำท่าว่าต้องการจะตอบ เพียงแต่มองไปรอบห้องครัวและเน้นที่พื้นปูหิน

"นี่คุณ *ทำ* บ้าอะไร" โรสถามอย่างอดรนทนไม่ไหว

นัยน์ตาสีเทาคมกริบตวัดกลับมาที่ใบหน้าเธอประหนึ่งว่าเขาเพิ่งจะรู้สึกตัวว่าเรื่องใดที่กำลังรบกวนจิตใจอยู่

"กำลังมองหาว่าคุณซ่อนศพไว้ที่ไหนน่ะสิ"

นี่เธอยังฝันอยู่หรือไง?

อยู่ ๆ ฝันที่ทำท่าว่าจะดี–เพราะมีสุดหล่อโผล่มาจากไหนไม่รู้อาสามาชงกาแฟให้ดื่ม–ก็กำลังจะกลายเป็นฝันร้ายหรือไง?

นี่เธอกำลังฝันว่านั่งดื่มกาแฟกับคนแปลกหน้าอยู่ในบ้านตนเองหรือไง?

หรือว่ามันไม่ใช่ความฝัน แต่เป็นความจริง และผู้ชายคนนี้เพิ่งจะหลุดออกมาจากโรงพยาบาลบ้า!

"ศพอะไร" หญิงสาวถามอย่างระวังถ้อยคำ เขายิ้มหน้าเป็นเมื่อเธอหันมามองหน้าเขาอีกครั้ง...ราวกับอ่านใจเธอออกว่ากำลังปอดกระเส่างั้นแหละ

"คุณเป็นใครแน่...โรส ไวโอเล็ต หรือว่าแจสมิน?"

หญิงสาวยิ่งไม่ไว้ใจเขามากขึ้นเมื่อเขารู้จักชื่อเสียงเรียงนามของเธอ...กับน้องสาวอีกสองคน คนบ้าที่หนีออกจากโรงพยาบาลจะไม่รู้ข้อมูลเหล่านั้นเด็ดขาด แต่มันก็ไม่ได้แปลว่าเขาจะไม่ได้เป็นตัวอันตราย

"ฉันคือโรส" เธอฝืนตอบอย่างร่าเริง "อีกประเดี๋ยว

ไวโอเล็ตกับแจสมินก็จะกลับมา"

แต่ความจริงก็คือ น้องสาวคนหนึ่งของเธอกำลังอยู่กลางทะเลแคริบเบียนกับคู่หมั้นหนุ่ม ส่วนอีกคนก็เพิ่งจะเดินทางไปลอนดอนพร้อมคู่หมั้น เพื่อไปทำความรู้จักกับครอบครัวของเขา

แต่ตราบใดที่เธอยังไม่รู้ชัดว่าชายหนุ่มผู้นี้เป็นใครและมาทำอะไรที่นี่ เธอก็ไม่ต้องการจะให้เขารู้ว่าเธออยู่บ้านคนเดียว

ปากเขากระตุกเป็นรอยยิ้ม "แต่ผมไม่คิดแบบนั้น" เขากล่าวเสียงนุ่ม นัยน์ตาสีเทาจับจ้องดวงหน้าขาวนวลของเธออย่างแน่วแน่ "สรุปว่าคุณก็คือโรส" จากนั้นเขาก็กล่าวอย่างมั่นใจ

"ก็ฉันเพิ่งจะบอกคุณหยก ๆ นี่นา" เธอชักจะรู้สึกหน้าตึงขึ้นมาทันที "แล้วคุณล่ะชื่ออะไร"

"ผมก็คือผมเอง" เขาพยักหน้าด้วยท่วงท่าที่บอกให้รู้ว่าสนุกสนานในการแกล้งยั่วเธอเล่น

โรสลุกขึ้นทันที เธอรู้สึกว่าจะควบคุมสถานการณ์ได้ดีขึ้นถ้าอยู่สูงกว่าเขา แต่สถานการณ์จะพลิกกลับอย่างฉับพลันถ้า–เขาลุกขึ้นยืนเช่นกัน

"เอางี้ดีกว่า ฉันไม่ได้เชิญคุณให้เข้ามาในบ้าน..."

"เชิญสิ คุณเป็นคนเชิญแน่นอน" เขาตัดบทอย่างนุ่มนวลพร้อมกับจ้องเธออย่างท้าทาย "ว่าไปแล้ว แหล่งข่าวที่เชื่อถือได้ของผมสองคนบอกว่า คุณนั่นแหละอยากจะพบ

ผมแบบเห็นหน้าเห็นตา”

“ฉันเหรอ?” โรสย้อนถามเนิบ ๆ ขณะที่ยืนนิ่งขึงพลางมองเขาด้วยสายตาที่แปลกออกไป ประโยคที่ว่า ‘แหล่งข่าวที่เชื่อถือได้สองคน’ ทำให้สัญญาณเตือนภัยดังขึ้นในหัวทันที

ด้วยวัยสามสิบตอนปลาย ท่าทางมั่นใจในตนเองเต็มร้อย และแถมยังดูเป็นคนมีฐานะดีมาก ๆ อีกต่างหาก เขาดูหล่อเหลาเหลือเกินเมื่อสวมเสื้อแจ๊กเก้ตหนังกับยีนส์ยี่ห้อดังแบบสั่งตัด แต่ที่แปลกอย่างสุด ๆ ก็คือ เขาดันมารู้ว่าเธอเป็นหนึ่งในพี่น้องสามใบเถาของครอบครัววินด์ฟลาวเวอร์ตั้งแต่ย่างเท้ามาที่นี่

บัดนี้ เสียงกริ่งเตือนภัยในหัวดังระงมจนหูอื้อ!

เธอรู้แล้วล่ะว่าเขาเป็นใคร–

“เจค วินเตอร์ครับ” เขาแนะนำตนเองด้วยความมั่นใจเต็มเปี่ยมพลางส่งมือให้...ถึงแม้สีหน้าตกใจสุดขีดของหญิงสาวจะบอกให้รู้ว่า การแนะนำตัวไม่ใช่เรื่องจำเป็นอีกต่อไปก็ตาม

ถ้าเป็นช่วงเวลาอื่นสีหน้าตื่นตระหนกของเธออาจจะทำให้เขานึกขำ เนื่องเพราะมันไม่ใช่ปฏิกิริยาที่สาวสวยโดยทั่วไปแสดงออกเวลาที่เขาแนะนำตัวกับพวกเธอ และโรส วินด์ฟลาวเวอร์ก็เป็นสาวสวยสะดุดตาคนหนึ่ง...ถึงแม้ยามนี้เจ้าหล่อนจะเปื้อนโคลนมอมแมมไปทั้งตัว

ทว่าเธอยังจ้องเขาตาค้างท่าเดียวโดยไม่ยอมสัมผัสมือที่เขายื่นให้

“แต่–แต่ว่า–คุณเป็นคนอังกฤษนี่นา!” เธอพูดคล้ายจะกล่าวหากลาย ๆ

เจคปล่อยมือให้ตกแนบลำตัวแล้วหย่อนร่างนั่งบนเก้าอี้ตามเดิม “เอ่อ ตรงนี้ยังมีเรื่องที่ไม่ลงตัวครับ” เขาลากเสียงอย่างอารมณ์ดีเมื่อหญิงสาวทำหน้างง

“เรื่องที่ว่าคุณเป็นหรือไม่เป็นชาวอังกฤษเนี่ยนะ” โรส วินด์ฟลาวเวอร์ชักฉุน พร้อมกันนั้นก็พยายามจะตั้งสติเมื่อรู้ว่าชายหนุ่มตรงหน้าคือคนที่พยายามจะขอซื้อบ้านไร่เธอมาแล้วถึงสองเดือน

ชายหนุ่มยักไหล่ “คือว่าแม่ผมเป็นอเมริกัน แต่พ่อเป็นคนอังกฤษ และผมเองก็เกิดในอเมริกา ผมจึงเดินทางไปอเมริกาบ่อยมาก...เพื่อไปสังสรรค์กับเพื่อน ๆ ควบคู่กับเรื่องงาน แต่ว่าพื้นเพผมอยู่ในลอนดอน แล้วคุณคิดว่าไงล่ะ” เขาเลิกคิ้วเป็นเชิงถาม

แต่เธอมองตอบอย่างขุ่นเคืองพร้อมกับตอบว่า “ฉันว่าคุณไม่อยากจะรู้หรอก เชื่อเถอะ!”

“ผมก็ว่างั้น”

หญิงสาวถอดเสื้อโค้ทออกแล้ว สัดส่วนอรชรอ้อนแอ้นจึงเผยโฉมแก่สายตา สเวตเตอร์แขนกุดมีสีเขียวแบบเดียวกับดวงตา ส่วนกางเกงยีนส์ก็แนบไปกับสะโพกกลมกลึงและช่วงขาเรียวยาว

“บอกผมหน่อยว่าน้องสาวคุณสวยเหมือนคุณรึเปล่า” เขาถามเสียงเบา

“ยังกับพิมพ์–คุณอยากรู้ทำไม” เธอเปลี่ยนเป็นตั้งคำถามแทนที่จะตอบ เพราะชักจะไม่ไว้ใจชายหนุ่ม

ชายหนุ่มยักไหล่ “ก็แค่อยากรู้เฉย ๆ”

“ไม่เชื่อหรอก” โรสตอบชัดถ้อยชัดคำ “ศพที่คุณว่าเมื่อกี้คงจะไม่ได้หมายถึงแม็กซ์ โกลดิ้ง–ทนายของคุณกับวิล ดาเวนพอร์ท–ซึ่งเป็นสถาปนิกของคุณหรอกนะ”

แหม! ทั้งสวยทั้งฉลาดเชียวนิ เจคนึกในใจอย่างชื่นชม สาว ๆ ครอบครัววินด์ฟลาวเวอร์ไม่ใช่สาวทึนทึกดังที่เขาเข้าใจตอนที่เกิดไอเดียจะซื้อบ้านไร่แห่งนี้เมื่อหลายอาทิตย์ก่อนโน้น–โดยเฉพาะแม่สาวคนที่อยู่ตรงหน้าเขาในขณะนี้!

“แล้วคุณคิดว่าไงล่ะ” เขาถามอย่างอดไม่ได้

“ฉันก็เห็นว่าคุณเป็นคนที่ชอบตอบปัญหาด้วยการย้อนถามน่ะสิ หรือไม่จริง” โรสตอบพลางเดินไปรินกาแฟเติมในถ้วย

นี่เป็นกลวิธีป้องกันตนเองที่เขาฝึกฝนจนชำนาญเมื่อหลายปีมาแล้ว เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการแทนที่จะเป็นฝ่ายให้ข้อมูลเสียเอง แต่–มันไม่ใช่เรื่องที่ใคร ๆ จะไหวทันไปหมดทุกคน!

เขาขมวดคิ้วอย่างครุ่นคิด “รู้สึกว่าคุณก็จะมีคุณสมบัติเหมือนผมเปี๊ยบเลยนะ”

หญิงสาวยักไหล่ “ขืนพูดแบบนี้ต่อให้ชาติหน้าก็คุย

กันไม่รู้เรื่อง–เว้นเสียแต่ว่าฉันไม่มีเวลาจะมาต่อปากต่อคำกับคุณ" เธอตอบเสียงกร้าว

"เพราะว่าเมื่อคืนวานคุณกับสัตวแพทย์ไม่ได้นอนจนรุ่งเช้าใช่มั้ย" เขาแกล้งยั่วเธออีก

คราวนี้พวงแก้มสีชมพูระเรื่อของหญิงสาวกลายเป็นสีแดงเหมือนลูกตำลึง

"ฉันอธิบายให้คุณฟังแล้วนะว่ามันเป็นไงมาไง ฉะนั้น ฉันจะไม่ฉายหนังซ้ำให้เมื่อยหรอก!" เธอกล่าวเสียงเฉียบ "บอกมาดีกว่า คุณวินเตอร์ ว่าคุณต้องการอะไรแน่"

หลังจากได้เผชิญหน้ากับพี่สาวคนหัวปีของสามใบเถาตระกูลวินด์ฟลาวเวอร์ และเธอไม่ได้เป็นดั่งที่เขาคาดไว้แม้แต่น้อย เจคก็เริ่มจะลังเล และมันเป็นอาการที่ทำให้เขาไม่สบายใจอย่างยิ่ง

"มาเริ่มต้นด้วยการบอกผมว่าขณะนี้วิลกับแม็กซ์อยู่ที่ไหนก่อนก็ได้"

"เนื่องจากคุณไม่พบศพพวกเขาซุกอยู่ใต้พื้นห้องครัว...ถูกมั้ย" เธอกรีดกลับมา

"จะว่ายังงั้นก็ได้" เขาแค่นยิ้ม

โรส วินด์ฟลาวเฟอร์ส่ายหน้าอย่างเหนื่อยหน่าย "พวกเขาไม่ได้อยู่ที่นี่หรอก"

"ว่าไงนะ"

เธอมองเขาอย่างใคร่ครวญก่อนจะหรี่ตาลง แม้แต่คนจัดเจนอย่างเขาก็เดาไม่ได้ว่านัยน์ตาสีเขียวคู่นั้นกำลังคิด

อะไรอยู่

"วิลอยู่ในลอนดอน ส่วนแม็กซ์อยู่กลางทะเลแคริบเบียน" ในที่สุดหญิงสาวก็ยอมตอบอย่างรวบรัดที่สุด

เจคหายใจเข้าอย่างข่มอารมณ์เต็มที่ "แล้วน้องสาวอีกสองคนของคุณล่ะ"

"ไวโอเล็ตอยู่ในลอนดอน แจสมินอยู่กลางทะเลแคริบเบียน" เธอเชิดหน้าตอบอย่างท้าทาย

"ช่างเป็นเรื่องบังเอิญซะไม่มีล่ะ"

อันที่จริงชายหนุ่มรู้ดีทีเดียวว่าแม็กซ์กับวิลอยู่ที่ไหน เขาเพียงแต่อยากจะรู้ว่าโรส วินด์ฟลาวเวอร์เต็มใจจะบอกเขาหรือไม่ และก็...ใช่!

"อันที่จริงก็ไม่เชิง เพราะว่าไวโอเล็ตกับแจสมินมักจะไปไหนกับคู่หมั้นของพวกแกเป็นประจำ" หญิงสาวขยายความอย่างสะใจ

เจคเพิ่งจะนึกออกเดี๋ยวนี้เองว่า อาทิตย์ก่อนแม็กซ์โทรฯ บอกเขาว่าหมั้นกับแจสมิน วินด์ฟลาวเวอร์และเมื่อสองวันมานี้เองวิลก็โทรฯ บอกอีกคนว่าเขาหมั้นกับไวโอเล็ต-วินด์ฟลาวเวอร์เรียบร้อยแล้ว!

แค่รู้ว่าเพื่อนซี้ทั้งสองตกลงผลใจจะแต่งงาน เขาก็มึนพอแรง ส่วนเรื่องที่พวกเขามาหลงเสน่ห์สาว ๆ ตระ-กูลวินด์ฟลาวเวอร์ยิ่งไม่ต้องพูดถึง

พวกเขาสามคนเรียนมาด้วยกันและทำงานร่วมกันมานานปีเต็มที่ และถึงแม้จะเคยควงสาวมากหน้าหลายตา แต่

เจคก็คิดว่าเพื่อนเขาคงจะไม่ยอมตกร่องปล่องชิ้นกับใครง่าย ๆ แต่ดูเหมือนว่าเขาจะคิดผิดแบบจังเบอร์!

และยังมีบางเรื่องที่เขาก็ไม่กล้าจะยอมรับกับตนเอง!

เขาลุกขึ้นยืนอย่างพรวดพราด "เมื่อกี้คุณถามผมว่าต้องการอะไร จะบอกให้ว่าผมต้องการสิ่งเดียวกับแม็กซ์–ก่อนที่เขาจะตกหลุมรักน้องสาวของคุณ นั่นก็คือ ผมต้องการจะซื้อไร่ของคุณ!"

หญิงสาวเอียงคอมอง "ฉันเชื่อว่าเขาจะต้องบอกคุณไปแล้วว่าฉันไม่ขาย!"

เจคหรี่ตามอง "ถูกต้อง เขาบอกผมแล้ว"

"แล้วไง"

น้ำเสียงเธออวดดีอย่างเห็นได้ชัด เจือด้วยความไม่สบอารมณ์ และสองอย่างนั่นคงจะเป็นตัวอุปสรรคไม่ให้เขาได้สิ่งที่ต้องการเป็นแน่แท้

เขาฝืนคลายอาการเกร็งลงและยิ้มอย่างเป็นกันเอง "คืองี้นะ โรส หลังจากคุณต้องดูแลไร่เพียงคนเดียวช่วงสองสามวันมานี้ คุณคงจะรู้แล้วใช่มั้ยล่ะว่ามันหนักหนาสาหัสจนรับไม่ไหว"

หญิงสาวคอแข็งขึ้นมาพลัน นัยน์ตาสีเขียวลุกวาวราวกับแม่เสือ "ฉันจะรับไหวไม่ไหวมันก็ไม่ใช่ธุระอะไรของคุณนี่แน่ะ คุณวินเตอร์ ฉันจำไม่ได้ว่าอนุญาตให้คุณเรียกชื่อตัวของฉันได้ตั้งแต่เมื่อไหร่"

ชายหนุ่มข่มวาจากราดเกรี้ยวที่ขึ้นมาติดอยู่บนปลายลิ้น

พร้อมกันนั้นก็รู้สึกทึ่งที่หญิงสาวผู้นี้สามารถจะยั่วเขาให้โกรธได้เก่งเหลือเกิน ตามปกติแล้วเขาเป็นคนที่โกรธใคร ๆ ยากมาก เพราะการควบคุมอารมณ์จะช่วยให้เขาเป็นฝ่ายได้เปรียบ...เออ...ได้เปรียบใครล่ะ? คู่ต่อสู้ใช่รึเปล่า

แล้วโรส วินด์ฟลาวเวอร์นี่ล่ะ เป็นคู่ต่อสู้ของเขาหรือไง

หลังจากได้เห็นหญิงสาวเต็มตาในสภาพเหนื่อยล้าจากงานหนักและอดนอนมาทั้งคืน ใบหน้าสวยบาดใจและบอบบางอย่างไม่น่าเชื่อ เขาก็คิดว่าเธอไม่น่าจะใช่คู่ต่อสู้ของเขา ว่าไปแล้วเขาออกจะรู้สึกผิดด้วยซ้ำที่ดันมาเพิ่มปัญหาให้เธอขบคิดเข้าไปอีก

เฮ้! คิดแบบนี้มันอันตรายนะ พรรคพวก!

"ผมว่าเราอย่าเพิ่งเจรจากันในตอนนี้เลย" เขายอมถอยแบบไม่มีปี่มีขลุ่ย "คุณเองก็งานยุ่ง แถมยังอิดโรยเพราะ–"

"ถึงคุณจะมาใหม่พรุ่งนี้ฉันก็ขอยืนยันคำเดิม ฉันจะไม่ยอมเปลี่ยนใจเด็ดขาด" เธอบอกอย่างไม่อ้อมค้อม "ฉันจะบอกคุณแบบเดียวกับที่เคยบอกแม็กซ์–ทนายหน้าหอของคุณ หรือบอกวิล–สถาปนิกของคุณก่อนหน้านี้ว่าบ้านไร่ของฉันไม่ได้มีไว้ขาย!"

ครั้นเห็นความโมโหโกรธาของหญิงสาว เจคก็ขมวดคิ้วอย่างกลัดกลุ้ม เธอเป็นผู้หญิงที่หัวดื้อสุด ๆ และ–

"โดยเฉพาะถ้าต้องขายให้คนอย่างคุณ!" เธอเชือดเฉือนเขาต่อไป "คุณวินเตอร์ เราไม่ต้องการสโมสรสุขภาพ

หรือคันทรีคลับแทนแฮนเวิร์ธเอสเตท" เธอทำเสียงเยาะ "และยิ่งไม่ต้องการสนามกอล์ฟขนาดสิบแปดหลุมเข้าไปใหญ่!"

เธอทำการบ้านมาดีแฮะ เจคนึกชมในใจ เพราะนั่นเป็นสิ่งที่เขาปรารถนาจะทำอย่างแท้จริงบนที่ดินผืนนี้ พลันที่มันตกเป็นของเขา เว้นเสียแต่ว่าแม็กซ์หรือวิลจะ–ไม่! เขาไม่เชื่อว่าเพื่อนซี้ทั้งสอง–ไม่ว่าจะหลงเสน่ห์สาววินด์ฟลาวเวอร์อย่างไม่ลืมหูลืมตาแค่ไหน–จะทรยศต่อความไว้เนื้อเชื่อใจของเขาได้

ถึงแม้แม็กซ์จะเพิ่งยื่นใบลาออกกับเขาโดยให้เหตุ--ผลว่ามีสาเหตุมาจาก 'ผลประโยชน์ขัดกัน' หรือการที่วิลร่างแผนผังการปฏิรูปที่ดินออกมาสองฉบับ ฉบับหนึ่งรวมเอาที่ดินของครอบครัววินด์ฟลาวเวอร์เข้าไป แต่อีกฉบับไม่...

ชายหนุ่มยักไหล่ "มิสวินด์ฟลาวเวอร์ นั่นเป็นแค่ความเห็นของคุณเพียงคนเดียวนะคร้าบ"

หญิงสาวสั่นหน้าทันที "ฉันเชื่อว่าถ้าคุณจะลองไปถามความเห็นชาวบ้านแถวนี้ดูละก็ พวกเขาจะต้องคิดแบบเดียวกับฉันแน่นอน"

แต่เขาไม่มีเวลามากถึงปานนั้นหรอก เจคนึกพลางรูดซิปปิดเสื้อแจ๊กเก้ต นี่ละมั้งคือกำแพงสูงตระหง่านที่แม็กซ์กับวิลวิ่งมาชน แต่คอยดูต่อไปเถอะ โรส วินด์ฟลาวเวอร์จะรู้ว่าเขามีความมาดมั่นกว่าเพื่อนร่วมงานทั้งสองมากนัก หัวเด็ดตีนขาดเขาจะไม่ยอมใจอ่อนกับสตรีเพศผู้อ่อนแอราย

นี้–เอ่อ–ทั้งสามคนนั่นแหละ!

"มิสวินด์ฟลาวเวอร์ ผมว่าเราไว้คุยกันเรื่องนี้วันหลังเถอะ" ครั้นเดินไปถึงหน้าประตูเขาก็พูดต่อว่า "วันนี้แค่แนะนำตัวกันไปพลางก่อน" ซึ่งทำให้เธอล่วงรู้ถึงจุดประสงค์ของเขาและรู้ว่าเธอกำลังต่อสู้อยู่กับใคร

อย่างไรเสีย เจคก็ไม่มีวันจะเลิกล้มโครงการนี้แน่นอน ในเมื่อเขาได้กว้านซื้อที่ดินรอบ ๆ ไร่ของครอบครัววินด์ฟลาวเวอร์ไปเกือบจะหมดแล้ว

ไม่! ไม่มีทางร้อยเปอร์เซ็นต์!